

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Poul Møller* til finansministeren:

„Vil ministeren medvirke til, at skattefrihed for repræsentative spisninger fastsættes til maksimalt 35 kr. pr. kuvert, og vil ministeren indskærpe, at tilsvarende maksimum gælder for spisninger, der afholdes af offentlige myndigheder?“

Poul Møller: Dette spørgsmål er jo — synes jeg da selv — stillet ret klart. Jeg har set lidt på ændringerne i forretningsordenen, som jo trådte i kraft den 1. januar, og er ikke helt klar over, hvordan jeg skal tiltale den mand, som er finansminister her i landet, for der står i § 26:

„Det er ikke tilladt at tiltale nogen direkte under forhandlingerne. Medlemmerne (bortset fra ministrene) benævnes: hr., fru eller frøken med tilføjelse af navn uden titel. Dog kan — i eller uden forbindelse hermed — også betegnelsen det ærede medlem anvendes.“

Der står „bortset fra ministrene“, og der er ikke givet anvisning på, hvordan man så skal benævne ministeren. Man må vel ikke sige „hr. Grünbaum“, og man må vel heller ikke sige „den højtærede finansminister“; men man må vel så sige „finansministeren“ — håber jeg. Altså — med formandens tilføjelse siger jeg derfor: finansministeren, som jeg har stillet dette spørgsmål til, fordi jeg synes, vi skal se at få orden i det problem, som drøftes så meget, og som skaber så megen misundelse.

For mig er det afgørende i og for sig ikke, om det beløb, jeg nævner, skal vælges, eller om man skal vælge et andet, måske mere realistisk beløb. For mig er det afgørende, at der skabes fælles regler for erhvervslivets repræsentationsudgifter og for, hvad offentlige styrelser i almindelighed kan tillade sig at anvende på repræsentation. Jeg er naturligvis klar over, at erhvervslivet kan blive stillet over for tilfælde, hvor man har eksportkunder og udenlandske gæster, og at dette også kan gælde for staten, f. eks. i forbindelse med Nordisk Råd eller ved lignende lejligheder, og at man så må dispensere fra sådanne regler eller have særlige bestemmelser. Denne ligestilling mellem

offentlig repræsentation og privat repræsentation er noget, jeg gerne vil have understreget, og derfor har jeg stillet dette spørgsmål til den højtærede finansminister.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Den 15. december forrige år besvarede jeg et spørgsmål om begrænsning i adgangen til at fradrage udgifter til repræsentation og forretningsrejser ved skatteopgørelsen, og jeg gav ved den lejlighed udtryk for, at der kunne være grund til en stramning på dette område. Jeg oplyste også, at der ville blive arbejdet videre med spørgsmålet i finansministeriet, og at statens ligningsdirektorat og ligningsrådet ville blive inddraget i en undersøgelse af, hvilke begrænsninger der vil være mulighed for at opstille og praktisere.

Det må vel være naturligt, at man herunder overvejer, om der bør indføres visse maksimumstakster for fradragsretten, således som man nu har gjort det i Sverige. Jeg vil dog finde det rigtigst at afvente resultatet af undersøgelserne, inden der tages stilling til, om maksimumstakster skal indføres her i landet, og hvilke beløbsstørrelser der i givet fald kan blive tale om.

Må jeg i øvrigt på den givne foranledning sige, at der ikke i mit svar lå noget som helst i retning af at ville fastslå, hvor meget eller hvor lidt der bør gives ud ved en forretningsfrokost eller -middag. Det må naturligvis være en privatsag, i hvilket omfang man vil beværte sine gæster. Hvad der derimod ikke er en privatsag — og det synes jeg er det principielle her — må være spørgsmålet om, hvor meget af disse udgifter man derefter kan lægge over på andre borgere i kraft af adgangen til fradrag på skattebilletten. Her hører det private op. Det må givetvis være et offentligt anliggende at finde den rimelige grænse for, hvad der i relation til skattebilletten må betragtes som privat gæstfrihed, og hvad der er udtryk for en erhvervmæssigt begrundet og nødvendig omkostning, der kan trækkes fra.

Hvad det offentliges repræsentation angår, vil jeg gerne understrege, at der naturligvis bør udvises tilbageholdenhed med anvendelse af statslige midler til repræsentative formål, og jeg vil gå ud fra, at det ærede medlem er enig med mig heri. Jeg